

[Finansministeren.]

offentliggøre betænkningen, når skattekommissionen har afgivet den, og jeg vil gå ud fra, at det ærede medlem for sit vedkommende vil give mig ret i, at han vist ikke bør søge denne klausul gennemført i den høje rigsdag. I hvert fald finder jeg det forkert og påvisende, om man vil gøre forsøg på at påtvinge mig en sådan bestemmelse.

Altså hvad realiteten angår: selvfølgelig skal rigsdagen have alle de oplysninger, den ønsker. Selvfølgelig er der ikke tale om nogen form for kup, og jeg finder, at der her er tale om en meget dårlig behandling af det vidtgående saglige arbejde, som har funde sted i skattekommissionen. Selvfølgelig skal rigsdagen ikke stilles overfor nogen form for kup. Jeg er parat til at give alle de saglige oplysninger, som er fornødne, og i så vid en udstrækning, som det praktisk kan lade sig gøre — mere kan jeg vel dårligt sige —, vil jeg være med til at tilvejebringe de oplysninger, som de, der ikke finder, at udgangspunktet for skattekommissionens arbejde er rigtigt, måtte være interesseret i.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Møller): Den højtærede finansminister fandt det næsten for „kvikt“, at vi har stillet det forslag, der her er tale om. Den højtærede minister begrundede det med, at der jo slet ingen betænkning er offentliggjort endnu. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Endsige afleveret!). Endsige afleveret — ja, udmærket; det eneste, der altså foreligger, er, at den har været omtalt i bladene, inden dette forslag blev stillet, og af denne omtale fremgik det, at man måtte gå ud fra, at skattelovskommissionens anden betænkning ikke rummer beregninger, der viser, hvorledes virkningerne af forslagene ville blive, om skattefradragsretten blev bevaret. Den „kvikhed“, der altså er begået i dag, består i at fremkalde klarhed over, at det er sådan, og opnå en indrømmelse fra den højtærede finansminister af, at han naturligvis vil stille alle de beregninger til rådighed og lade udarbejde alle de beregninger, som måtte være nødvendige for, at tilhængerne af skattefradragsretten kan få lejlighed til at se virkningerne af forslagene ud fra deres synspunkter. Jeg brugte udtrykket „indrømmelse“ — jeg ved ikke, om den højtærede finansminister synes, det er et forkert udtryk? (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Jo, det synes jeg!). Jeg søger ikke i dag nogen strid med den højtærede minister. Det er kun diskussionsgrundlaget, der skal skabes nu, således at vi har

det klart til den tid, da skattekommissionens betænkning kommer til at foreligge, og derfor skal jeg gerne forklare udtrykket „indrømmelse“ derhen, at jeg dermed mener, at vi har fået en erklæring, der imødekommer det synspunkt, som vort forslag til beslutning bygger på, nemlig en erklæring om, at ministeren vil sørge for, at sådanne beregninger bliver stillet til rådighed.

Så siger den højtærede minister til forslagsstillerne, at i skattekommissionen har man vedtaget ikke at ville udarbejde et alternativt forslag, byggende på skattefradragsretten. Det forslag til beslutning, vi har stillet i dag, stiller ikke krav om noget alternativt forslag; det stiller krav om alternative beregninger. Men naturligvis ligger der i dette udtryk, at i det øjeblik det ved udarbejdelsen af disse alternative beregninger skulle vise sig, at disse beregninger simpelthen ikke kan føre til noget praktisk og brugeligt resultat, fordi selve forslagets bestemmelser på dette eller hint punkt er bygget op uden skattefradragsreglen, må de beregninger, den højtærede minister stiller til offentlighedens og tingets rådighed, være et fafensignal for dem, der vil have skattefradragsretten bevaret, fordi de altså viser, at visse af de foreslåede bestemmelser ikke kan opretholdes med skattefradragsretten som grundlag. Men deri vil den højtærede minister sikkert også være enig. Det, der her er det afgørende, er altså, at vi har fået løfte om at få sådanne beregninger, og at de vil vise os de steder, hvor forslagene ikke passer til det nuværende skattesystem og til den hævdevundne adgang til skattefradrag.

Den højtærede minister spurgte, om jeg ville have, at han skulle påtrykke kommissionen sit direktiv. Det vil jeg ikke. Det går forslaget heller ikke ud på. Han spurgte også, om jeg ville forbyde ham at offentliggøre betænkningen. Det er så stærkt sagt; jeg synes, det ville være fornuftigt at vente med at udsende betænkningen, indtil disse beregninger var foretaget, og det ville være det mest loyale overfor den anden anskuelse, at disse beregninger forelå samtidig. Jeg forstår, at den højtærede minister ikke har set betænkningen endnu, og jeg henstiller derfor til ham, når han ser betænkningen, at overveje, om det dog ikke alligevel er rigtigt samtidig med offentliggørelsen at lade offentligheden få besked om, hvilke vanskeligheder bevarelsen af skattefradragsretten vil skabe på det grundlag, som kommissionen er nået til. Derved ville diskussionen efter min mening kunne forløbe mindre lidenskabeligt og mere loyal.